

RESSÒ DE LA PARAULA

Misericòrdia expansiva

Celebrem el dia del DOMUND amb la mirada posada en l'horitzó de l'Any Jubilar de la Misericòrdia. Tenim molt presents, i els sentim molt propers, els missioners que transmeten l'Evangeli en terres on la fe no és suficientment coneguda o no està establerta com entre nosaltres. I aquest any descobrim agraïts un aspecte de les seves vides molt important: ells són allà, lliurant les seves vides com evangelitzadors, perquè s'han sentit estimats misericordiosament; la seva existència i el seu treball transparenten i encomanen misericòrdia; i les seves paraules anuncien el missatge evangèlic de la misericòrdia de Déu.

Val la pena, té sentit, una vida així? Tal com passa en totes les coses de la fe, la resposta a aquesta pregunta té poc a veure amb les estratègies i els càlculs de resultats. Per dos motius fonamentals: perquè tot respon, en definitiva, a una vivència, més que a una «raó» lògica; i perquè,

a més, la vida i el treball en les missions es realitza sempre en l'atmosfera de la gratuïtat. La prova és que precisament la misericòrdia és l'atmosfera, l'aire, l'ambient, que es respira en les missions. Podem dir que és en l'origen o motiu de la missió, en la vida personal del missioner i en el missatge que ell transmet. La misericòrdia és la manifestació més bella de l'amor de Déu, aquest amor expansiu, comunicat i contagiós que procedeix del seu cor.

Un veritable missioner diu:

- «Sóc missioner per la senzilla raó que he estat estimat misericordiosament.»
- «Aspiro a viure sostingut únicament per la misericòrdia de Déu, enmig d'obstacles i febleses.»
- «Desitjo que tots aquells a qui serveixo en la missió arribin a conèixer Jesucrist, en el qual se'ls regala l'amor misericordiós, alliberador i salvador de Déu.»

Tot això, malauradament, «no és normal». No és normal lliurar la vida, jugar-se-la tota per l'amor misericordiós de Déu, per viure'l i comunicar-lo.

Els evangelitzadors són portadors de la gran novetat de l'Evangeli de Jesucrist al món, que tantes vegades ofereix resistència a aquest

canvi. Els missioners, que no volen ser qualificats d'herois i diuen que reben no poques satisfaccions, són, a més, evangelitzadors en la llunyania, assumint el sacrifici de la vida en llocs estranys, on generalment es palpa la pobresa i la misèria extremes.

Estem necessitats de missioners, aquí i a les anomenades «terres de missió». Perquè no abundin entre nosaltres les persones que hagin experimentat, fins a les seves últimes conseqüències, la misericòrdia de Déu.

Però, mirant-los, rebent agraïts el seu testimoni i recolzant-los amb el nostre compromís d'oració i ajuda material, avui ens sentim justificats per lloar Déu i realitzar gestos de comunió. Gestos conseqüents amb la nostra condició d'Església missionera, que expandeix pel món l'ona salvadora de la misericòrdia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Caminar endins nostre

Fa vint-i-dos anys que es varen casar. Treballen tots dos. Estan a l'etapa de tenir cura dels pares, ja ancians. Participen, també, en la vida parroquial: ell hi porta un grup de catequesi. Els fills ja són universitaris o ho seran ben aviat. Aquest estiu han seguit una part del camí de Sant Jaume durant set dies. El marit expressa així l'experiència: «Poc després de començar la ruta, ens adonàrem que el camí que fèiem era, alhora, un camí endins nostre que ens portava a la reflexió i a considerar aspectes, situacions, relacions, comportaments personals. Caminàvem junts, parlàvem sentint-

nos a prop l'un de l'altre, pregàvem i, també, compartíem llargues estones d'un silenci carregat de sentit.

»Va ser important, també, el trobament amb les persones: als espais de descans, compartint la celebració de l'eucaristia a les parròquies dels pobles de l'itinerari o una simple salutació en creuar-nos amb altres pelegrins. Visquérem l'hospitalitat en l'acolliment que ens oferien en els llocs on ens hostatjàvem. Quan arribàvem als pobles anàvem a l'església, sovint a la parroquial. Escrivíem un pensament o una pregària en el llibre que hi ha a disposició dels pelegrins en moltes esglésies del re-

corregut. Llegir el que havia escrit ella em va emocionar més d'una vegada. A ella, també algun dels meus escrits. Alguna cosa anava canviant en nosaltres a mesura que passaven els dies. Ho parlàvem mentre caminàvem i també ara, arribats a casa. Potser la més significativa ha estat tornar a pregar junts, com ho havíem fet al principi del nostre matrimoni.»

Vivències com aquestes o semblants han estat compartides des de sempre per un bon nombre de persones que pelegrinen a llocs d'especial significat religiós. «Els pares de Jesús anaven cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua»

(Lc 2,41). Persones que caminen amb esperit de reconciliació i que viuen el pelegrinatge com a crida a la reflexió, com a camí de pregària, oberts a la conversió de cor. La religiositat popular, les devocions i la pietat personal han trobat així formes d'expressió que han consagrat rutes i camins, facilitant l'experiència religiosa. Al cap i a la fi, la vida de les persones és sempre un pelegrinatge que acaba en el traspàs, en l'acolliment definitiu per part de Déu Pare. Compartim el camí, caminem-lo junts, caminem-lo endins nostre.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Misericordia expansiva

Celebramos el día del DOMUND con la mirada puesta en el horizonte del Año Jubilar de la Misericordia. Tenemos muy presentes, y los sentimos muy cercanos, a los misioneros que transmiten el Evangelio en tierras donde la fe no es suficientemente conocida o no está establecida como entre nosotros. Y este año descubrimos agradecidos un aspecto de sus vidas muy importante: ellos están allí, entregando sus vidas como evangelizadores, porque se han sentido amados misericordiosamente; su existencia y su trabajo transparentan y contagian misericordia; y sus palabras anuncian el mensaje evangélico de la misericordia de Dios.

¿Vale la pena, tiene sentido, una vida así?

Como ocurre en todas las cosas de la fe, la respuesta a esta pregunta poco tiene que ver con las estrategias y los cálculos de resultados. Por dos motivos fundamentales: porque todo responde, en definitiva, a una vivencia, más que a una «razón» lógica; y porque, además, la vida y el trabajo en las misiones se realiza siempre en la atmósfera de la gratuidad. Prueba de ello es que precisamente la misericordia es la atmósfera, el aire, el ambiente, que se respira en las misiones. Podemos decir que está en el origen o motivo de la misión, en la vida personal del misionero y en el mensaje que él transmite. La misericordia es la manifestación más bella del amor de Dios, ese amor expansivo, comunicado y contagioso que procede de su corazón.

Un verdadero misionero dice:

- «Soy misionero por la sencilla razón de que he sido amado misericordiosamente.»
- «Aspiro a vivir sostenido únicamente por la misericordia de Dios, en medio de obstáculos y debilidades.»
- «Deseo que todos aquellos a quienes sirvo en la misión lleguen a conocer a Jesucristo, en el que se les regala el amor misericordioso, liberador y salvador de Dios.»

Todo esto, desgraciadamente, «no es normal». No es normal entregar la vida, jugarse la vida por el amor misericordioso de Dios, por vivirlo y comunicarlo. Los evangelizadores son portadores de la gran novedad del Evangelio de Jesucristo en el mundo, que tantas veces ofrece resistencia a este cambio. Los misioneros, que no quieren ser calificados de héroes y dicen recibir no pocas satisfacciones, son, además, evangelizadores lejos, asumiendo el sacrificio de la vida en lugares extraños, donde generalmente se palpa la pobreza y la miseria extremas.

Estamos necesitados de misioneros, aquí y en las llamadas «tierras de misión». Porque no abundan entre nosotros las personas que hayan experimentado, hasta sus últimas consecuencias, la misericordia de Dios.

Pero, mirándoles a ellos, recibiendo agradecidos su testimonio y apoyándoles con nuestro compromiso de oración y ayuda material, hoy nos sentimos justificados para alabar a Dios y realizar gestos de comunión. Gestos consecuentes con nuestra condición de Iglesia misionera, que expande por el mundo la onda salvadora de la misericordia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Trobada d'inici de curs de mestres i professors cristians i de religió

Va tenir lloc dissabte 3 d'octubre a la Casa de l'Església. Convocats per la Delegació diocesana d'Ensenyament, gairebé una cinquantena de mestres i professors de religió de centres públics i de l'escola cristiana van participar en

aquesta trobada inicial de curs en què han estat rebuts pel Bisbe i enviats en nom de l'Església

a la seva important tasca missional. A continuació la teòloga Assumpta Torrents va impartir una xerrada sobre «Algunes cristianes a l'entorn de Pau». Per concloure, es va compartir un picapica per saludar-se i intercanviar impressions.

Assemblea de constitució, Vida Creixent

Va ser el 2 d'octubre, a les 17 hores, a la Casa de l'Església. Van assistir-hi els membres de l'associació presents a la diòcesi i, després de llegir el decret d'erecció del bisbe Agustí, van realitzar les eleccions per al càrrec de president. El resultat va recaure en la persona de Cristóbal Macias González. El consiliari de Vida Creixent a la diòcesi serà Mn. Xavier Ribas.

IX Trobada diocesana de catequistes

Més de 300 catequistes de tota la diòcesi van omplir de gom a gom l'auditori de la Casa de l'Església el passat 4 d'octubre. El bisbe Agustí es va adreçar als participants, relacionant el verset evangèlic «Jo sóc el cep i vosaltres les sarments» amb l'objectiu del curs de fer realitat el projecte de l'itinerari Educatiu des de la col·laboració dels diferents agents

educadors dels nostres infants i joves. La trobada es va cloure amb la celebració de l'eucaristia a l'escola del Bon Salvador, amb la participació musical del Grup Ítaca de St. Boi de Llobregat i un berenar de germanor posterior.

Correcció de la «Conferència sobre la cripta de la Colònia Güell»

Amb posterioritat a la publicació d'aquesta notícia al *Full Dominical* de diumenge passat, hem sabut que ha canviat la data de la conferència organitzada per Catalunya Sacra a càrrec del Sr. Gustavo García sobre la cripta de la Colònia Güell. Coincidint amb els actes del centenari de la consagra-

ció de la cripta de la Colònia Güell, que s'esdevé la primera setmana de novembre d'aquest 2015, dita conferència es realitzarà el divendres dia 6 de novembre, a les 19 h, a la mateixa cripta. Els interessats poden contactar amb els organitzadors a reserves@cataloniasacra.cat o al t. 693 720 202.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Els avis (I)

Gràcies als progressos de la medicina la vida s'ha allargat: però la societat no s'ha «obert» a la vida.

Benet XVI, en visitar una casa per a ancians, va utilitzar paraules clares i profètiques, deia: «La qualitat d'una societat, voldria dir d'una civilització, es jutja també per com es tracta els ancians i pel lloc que se'ls reserva en la vida en comú» (12 de novembre de 2012).

L'Església no pot i no vol conformar-se a una mentalitat d'intolerància, i molt menys d'indiferència i menyspreu pel que fa a la

vellesa. Hem de despertar el sentit col·lectiu de gratitud, d'afecte, d'hospitalitat, que facin sentir l'ancià com a part viva de la seva comunitat.

Els ancians són homes i dones, pares i mares que van estar abans que nosaltres en el mateix camí, a la mateixa casa que nosaltres, en la nostra lluita diària per una vida digna. Són homes i dones dels quals rebrem molt. L'ancià no és un enemic.

Tots els ancians som una mica fràgils. Alguns, però, són especialment dèbils, molts estan

sols i amb el pes de la malaltia. Alguns depenen de tractaments indispensables i de l'atenció dels altres. Farem per això un pas enrere? Els abandonarem al seu destí?

L'Església, fidel a la Paraula de Déu, no pot tolerar aquestes degeneracions. Una comunitat cristiana en què proximitat i grauitat ja no fossin considerades indispensables, perdria amb elles la seva ànima. On no hi ha consideració vers els ancians, no hi ha futur per als joves.

(Dimecres, 4 de març de 2015.)

Final del V Centenari de Santa Teresa

La cloenda de l'Any Jubilar Teresià amb motiu del V Centenari del naixement de la santa d'Àvila, el dia 15 d'octubre, ens dóna peu a recollir la vivència d'aquest aniversari a la nostra diòcesi i, eixamplant una mica més la mirada, a contemplar una panoràmica de la vida consagrada diocesana.

La presència teresiana a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat no és molt accentuada, d'altra banda, com a tot Catalunya. Tanmateix, a l'inici de l'Any Jubilar, el bisbe Agustí va indicar dos llocs a la diòcesi com a temples jubilaris: el Monestir de la Mare de Déu del Carme, de Vilafranca del Penedès i la Parròquia de Santa Teresa de Jesús, de Gavà, l'única al bisbat sota l'advocació de la santa, on va presidir l'eucaristia el bisbe Agustí el dia d'inici de l'Any Teresià, el 15 d'octubre de l'any passat. Durant aquests mesos, han anat passant fidels per aquests dos llocs, individualment i en grups, amb el desig de rebre la gràcia del jubileu.

També la Companyia de Santa Teresa de Jesús, fundada per St. Enric d'Ossó, tenen una escola a Vilanova i la Geltrú a través de la Fundació Escola Teresiana. En aquest centre educatiu també s'ha anat celebrant el centenari de la santa d'Àvila i el bisbe Agustí va presidir una eucaristia el 8 de gener, quan acabava l'exposició itinerant titulada «La força d'una trobada», que ha recorregut altres escoles de la Fundació.

Altres congregacions d'inspiració carmelitana presents a la diòcesi també han viscut aquest any amb una estimulant influència de l'Any Teresià.

Moltes parròquies de la diòcesi han organitzat pelegrinatges a Àvila i llocs teresians emblemàtics, que

han ajudat a profunditzar en l'espiritualitat de santa Teresa que emana d'aquests indrets.

El 28 de març va tenir lloc a Montserrat la celebració central de l'Any Jubilar a Catalunya, amb una eucaristia presidida per l'arquebisbe de Tarragona i concelebrada per altres bisbes, entre els quals també el de Sant Feliu de Llobregat, i amb una posterior trobada festiva a la plaça, davant la imatge de la santa.

La Conferència Episcopal Espanyola ha organitzat a Madrid els dies 3 i 4 d'aquest mes d'octubre un congrés molt important, en el marc de l'Any de la Vida Consagrada i al mateix temps, amb un accent teresià, donada la coincidència de les dues celebracions. Ha estat un esdeveniment celebratiu i de pregària de gran

relleu per als religiosos i religioses de tot l'Estat.

Preguntat per l'estat de salut de la vida consagrada a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, el delegat, P. Josep Maria Henríquez, reconeix la il·lusió, esperança i fermesa amb què els més de 400 religiosos i religioses presents a la diòcesi viuen dia a dia la seva vocació. Es constata la manca de vocacions i la presència de comunitats petites, però no hi ha una tristesa que impregni la sòlida vida de pregària i de compromís dels consagrats, presents en molts àmbits socials, des de les escoles a les presons. A més dels cinc monestirs existents, es pot dir que la vida consagrada a la Diòcesi de Sant Feliu és present a totes les realitats del claustru que és el món.

V Congrés d'Espiritualitat

Del 23 al 25 d'octubre de 2015, al Santuari de Santa Teresina de Lleida. Com a edicions anteriors, el Congrés té un plantejament pastoral i aquesta vegada la figura de referència serà santa Teresa de Jesús. El programa inclou la representació del musical «Si Teresa de Jesús voliera hoy», amb text de M. Victòria Molins. Aquest congrés servirà de cloenda de les celebracions del V Centenari del naixement de santa Teresa a Catalunya i Balears. Més informació: www.carmelcat.cat/congres.

AGENDA

► **30è aniversari de les desfilades processionals de Setmana Santa a Castelldefels.** El bisbe Agustí presideix l'eucaristia el proper diumenge 25 d'octubre, a les 10 h, a l'església de Montserrat de Castelldefels, responent a la petició de la Hermandad del Cristo de la Paz d'aquesta localitat.

► **1r aniversari del nou temple de la Pquia. de St. Antoni Maria Claret.** El 24 d'octubre, a les 18 h, coincidint amb la festa del titular, se celebrarà un concert. La primera hora actuarà la coral Pedres Blanques, de St. Boi de Llobregat, i a les 19 h el Cor de Cambra de Cervelló.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns. (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / SI Lc 1,69-70.71-75 / Lc 12,13-21]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu, prev.; sant Pere d'Alcàntara, prev.; Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi de Terrassa.

20. ■ Dimarts. [Rm 5,12-15b.17-19.20b-21 / SI 39 / Lc 12,35-38]. Mare de Déu de la Bonanova; sant Andreu de Creta, monjo.

21. ■ Dimecres. [Rm 6,12-18 / SI 123 / Lc 12,39-48]. Santa Úr-

sula, vg. i mr. Venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-V), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.

22. ■ Dijous. [Rm 6,19-23 / SI 1 / Lc 12,49-53]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; sant Joan Pau II, papa.

23. ■ Divendres (□ a Urgell) [Rm 7,18-25a / SI 118 / Lc 12,54-59]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis. A Urgell: Dedicació de la Catedral.

24. □ Dissabte. [Rm 8,1-11 / SI 23 / Lc 13,1-9]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martirià, mr.

25. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 31,7-9 / SI 125 / He 5,1-6 / Mc 10,46-52]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

Diumenge XXIX de durant l'any

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 53,10-11)

El Senyor volgué que el sofriment triturerés el seu Servidor. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disegni del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justos els altres després de prendre damunt seu les culpes d'ells.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; aquesta és l'esperança que posem en vós.*

La paraula del Senyor és sincera, / es manté fidel en tot el que fa; / estima el dret i la justícia, / la terra és plena del seu amor.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 4,14-16)

Germans, mantinguem ferma la fe que professem, ja que en Jesús, el Fill de Déu, tenim el gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu. Perquè el gran sacerdot que tenim no és incapaç de compadir-se de les nostres febleses: ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu perquè es compadeixi de nosaltres, ens aculli i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitem.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,35-45)

En aquell temps, Jaume i Joan, els dos fills de Zebedeu, anaren a trobar Jesús i li digueren: «Mestre, voldríem que ens concedissis un favor que us demanarem.» Jesús els preguntà: «Què voleu que faci?» Ells li digueren: «Concediu-nos que, el dia que sereu glorificat, puguem seure l'un a la vostra dreta i l'altre a la vostra esquerra.» Jesús els respongué: «No sabeu què demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo beuré i ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat?» Ells li digueren: «Sí que podem.» Jesús els respongué: «És cert, vosaltres beureu el calze que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat, però seure a la meva dreta i a la meva esquerra no sóc jo qui ho ha de concedir; és per a aquells a qui Déu ho ha reservat.» Quan els altres deu ho sentiren, s'indignaren contra Jaume i Joan. Jesús els cridà i els digué: «Ja sabeu que, a totes les nacions, els qui figuren com a governants disposen dels seus súbdits com en fossin amos, i els grans personatges mantenen els altres sota el seu poder. Entre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important, ha de ser el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, ha de ser l'esclau de tots, com el Fill de l'home, que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres i a donar la seva vida com a preu de rescat per tots els homes.»

▶ Lectura del libro del profeta Isaías (Is 53,10-11)

El Señor quiso destruirlo con padecimientos. Si él ofrece su vida por el pecado, verá descendencia, prolongará sus días, y la voluntad del Señor se cumplirá gracias a él.

Después de las penas de su alma, verá la luz y quedará colmado. Por sus sufrimientos mi siervo justificará a muchos y cargará sobre sí las iniquidades de ellos.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, como lo esperamos de ti.*

La palabra del Señor es eficaz, / y sus obras demuestran su lealtad; / él ama la justicia y el derecho, / la tierra está llena del amor del Señor.

Pero el Señor se cuida de sus fieles, / de los que confían en su misericordia, / para librarlos de la muerte y sostenerlos en tiempos de hambre. R.

Nosotros esperamos al Señor, / él es nuestro auxilio y nuestro escudo; / Que tu amor, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 4,14-16)

Hermanos: puesto que tenemos un sumo sacerdote extraordinario, que ha penetrado en los cielos, Jesús, el Hijo de Dios, permanezcamos firmes en la fe que profesamos. Pues no tenemos un sumo sacerdote incapaz de compadecerse de nuestras debilidades, ya que fue probado en todo a semejanza nuestra, a excepción del pecado. Acerquémonos, pues, con confianza al trono de la gracia, a fin de obtener misericordia y hallar la gracia del auxilio oportuno.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,35-45)

En aquel tiempo, Santiago y Juan, los hijos de Zebedeo, se acercaron a Jesús y dijeron:

«Maestro, queremos que hagas lo que te vamos a pedir». Él les dijo: «¿Qué queréis que haga por vosotros?». Y ellos dijeron: «Que nos sentemos uno a tu derecha y otro a tu izquierda en tu gloria». Jesús les dijo: «¡No sabéis lo que pedís! ¿Podéis beber el cáliz que yo beberé o ser bautizados con el bautismo con que yo seré bautizado?». Ellos contestaron: «¡Podemos!». Jesús les dijo: «Beberéis el cáliz que yo beberé y seréis bautizados con el bautismo con el que yo seré bautizado, pero el sentarse a mi derecha o a mi izquierda no es cosa mía el concederlo; es para quienes ha sido reservado.»

Los otros diez, al oír esto, se indignaron contra Santiago y Juan. Jesús los llamó y les dijo: «Sabéis que los jefes de las naciones las tiranizan y que los grandes las oprimen con su poderío. Entre vosotros no debe ser así, sino que si alguno de vosotros quiere ser grande que sea vuestro servidor, y el que de vosotros quiera ser el primero que sea el servidor de todos; de la misma manera que el hijo del hombre no ha venido a ser servido, sino a servir y a dar su vida como rescate por todos.»

COMENTARI

Mantinguem ferma la fe

Som exhortats a *mantenir ferma la fe que professem*, centrada en Jesucrist. Una de les dificultats més greus del cristià és confessar Déu *totpoderós* però reconeixent-lo en el *Servent triturat* que és Jesús. Massa sovint interpretem l'Omnipotència de Déu amb criteris de grandesa humana i no mirem el que Déu realment fa; Déu ens l'imaginem més que el contemplem.

Precisament per haver estat provat en tot i perquè el sofriment l'ha triturat i així ha pres damunt seu les culpes dels altres, podem nosaltres acostar-nos confiadament al tron de gràcia de qui ha compartit penes i febleses.

Coincidim amb no-creients en el fet que Déu ningú no l'ha vist mai (Jn 1,18a); però el cristià sap que el Fill únic és qui ens l'ha revelat (Jn 1,18b). Per això Crist és la imatge del Déu invisible (Col 1,15) a qui ara coneixem de debò.

L'estil compassiu de Jesús ve afavorit per la condició d'home provat en tot encara que sense pecar. En la vida sofrent del Servidor que haurà donat la vida per expiar les culpes dels altres i fer-los justos hi ha un secret amagat: Per ell el disegni salvador del Senyor arribarà a bon terme.

També avui el camí salvador és l'anunciat al 4t Cant del Servent del Senyor i fet plena realitat per Jesús, model i motiu del nostre estil de vida. El Fill de l'home no ha vingut a fer-se servir sinó a servir fins a donar la vida per tots: aquest és el calze que ha de beure tothom qui vol seguir-lo. En Jesús el donar la vida no és un fet aïllat sinó la conseqüència final de l'estimar fins a entregar-se ell mateix (Ga 2,20). Per al seguidor de Jesús no és prou servir d'alguna manera, algunes vegades i a alguns; cal servir com Jesús.

Mn. José Luis Arín